

Työnäyte / Work Sample, Corinne Mustonen

It's 9.13 – a strange time to wake up. it's also the third time for me today but the first one that has consequences. By consequences I mean responsibility. By responsibility I mean the ability to respond and by that I mean it's about time to get up. My lower back is sticky and moist from the bed sheets that I didn't change around 5 am when the mucus poured from my body towards the futon mattress I bought at futonoutlet.com and carried here together with the yango driver. I paid the driver 2,3 euros and gave him 5 more and felt like a colonial king. This was before yango got canceled but after my mom told me that she is prohibited to download the app to her work phone, so I should be careful. My mother warns me about favours from the Russian state and my grandmother warns me about tall boys in the night. This morning they're both in my bed. I guess some warnings don't change.

I once had a boyfriend, and it was sincerely and truthfully the first and last time for those kinds of manic hobbies. The most similar experience I have is from 2 months of intense Muay Thai boxing training with Timo. I simply couldn't stop hitting him. In the boyfriend case I simply couldn't stop explaining myself. After both periods, I was bruised and exhausted but in very different ways. To avoid this futon mattress of my dreams sucking up too much mucus I had laid three layers of bed sheets. First, the duvet cover I found in my dead grandmothers closet this Christmas when I was hiding from grandpa's suicidal thoughts. It is a perfect linen, It has light brown, minimalist flowers and looks exactly like the person I would like to be. It has holes in both ends which means that whatever you put inside will eventually slip out from the other side. The other one I received from my previous roommate because it was stained with either period blood or some other sort of blood.

These proactive efforts remained unnoticed by all gods. Every linen was throughout and through in wet. I guess that's what happens to sinners - as they can't keep their secrets they wake up in their own secretions. There are no clean sheets left.

Through the holes of my grandmothers broken linen, that I had expected to keep the boys away, I look at your pretty little face and think it's the most beautiful thing I have ever seen. This is not a new thought. As many young emerging artists, I tend to listen to podcasts about consciousness and once I heard that 98% of our thoughts repeat themselves throughout the day. I know, that this particular thought, is produced by the hormones, of course I do. I know I'm fucked when the boy doesn't smell bad in the morning. Estrogen dominates all forms of life, I mean, it creates life (in general and in particular, my life). So how could I not submit to that? when I even manage to be submissive to this pretty little face. It's a skill, I guess. Competence. Temporary submission.

I'm late for technosomatics TM. That's all right, since no one expected me to come anyway. I kiss the skin on your forehead, that you claim to be atopic, and yet my lips are so much drier. My skin flakes meeting yours, as a thin protective layer, I inherited this flaking skin from my grandmother as a precautionary measure, merely even visible, to keep me at a grain's distance from the boys. I'm like a pastry made butter dough, freshly baked from the oven.

Dry, fragile, puffy and when you lick the outermost layer, very likely to fall apart

ja sitten barbie palasi ja pilasi maailmani.

*likaisten kamujen kolmiulotteinen jätelaari valui reittä pitkin viemäriin,
olisin minäkin halunnut vajota saastaiseen sohjoon muina taiteilijoina,
luovuttaa,
ja muuttua jonkun kaltaiseksi
korvata sielun syöverit kuvastoilla, tuhruiset tunnelmat poseeraamisella,
siis sellaisella, joka näkyy toiseltakin parvelta ilman kiikareita.*

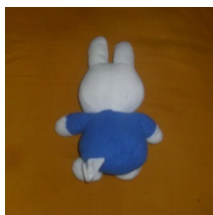

*niinpä liidutin naamasi jokaisella värillä, jäljelle jäi ruskea läntti, lihaisa lammikko.
piilotin sinut tulostimeen, tietäen, että sieltä pääsisit liukuen pois vain toispuoleisena,
väärän kokoisena ja liiskattuna paperimassaksi.*

*järjestin teekutsut, en kutsunut sinua. kutsuin pikkupupen, iso pupen, mikropupen, pupen ja
börjen. joimme pienistä kupeista tyhjiötä, joka tyhjentyään täyttyi jälleen tyhjiöllä, tyhjiys
valui kuppiin huulteni vierta, tyhjiys luisui jokaiselta puolelta mahdottomalla nopeudella
kunnes börje totesi että näiden juhlien on nyt loputtava. keittiössä odotti kermakakku ilman
koristeita ja siihen syväjuurrutettu lusikka. tarjoilin kakkua kasveille, peikonlehdelle
viimeisimpänä, sillä hän oli ruskettunut epämukavan näköiseksi ja rypistyneeksi. hän tarvitsi
kakkua eniten mutta ansaitsi sitä vähiten. sivelin vaahdotettua rasvaa lehdille yksi
kerrallaan, kehräsin hetken, ja sitten jätin heidät rauhaan*

*siiryin järjestelemään haarukoitani, ensin kevyimmästä painavimpaan ja sitten suurimmasta
pienimpään, rumimmasta tyydyttävimpään ja viimeisenä ohjelmanumerona piikitin itseäni
korvan lehteen kolmesti.*

minua seurataan.

*käyskentelen auringolta piilossa, lähinnä kellaritiloissa, välillä toivon, että löytäisin sinusta
jonkin riekaleen, jota voisin säilyttää kynärpään taiepeessa. kaistaleen, jonka läpi voisin
siristää ruutujen ja ruusujen hohtoa. suikaleen, jota voisin silitellä,
pienesti, tarvittaessa*

*kaltaisiasi loisii joka nurkassa,
tarkistan kaltaisuuden, ajoittain nuolaisen, ja palautan, käännyn kolmetoista kertaa
vasemman olkapään suuntaan, heiluttaakseni korvanlehteä imitoivaa verivanaa tuulessa,
tuuletan*

*ja kompastun lattiakaivoon. tarkistan,
kurkkaatko*

*en löydä sinua mistään. ennen kaikkea, en löydä sinua mistään
ensin on käytävä kaikki käytävät, kuljeksittava kaikki kuilut, käännyttävä kaikki käännettävät
kotiin, on aina palattava. ehkä sitten, sen kaiken koettua,*

*aloitan kyseisen kaiken kohdistamalla katseeni kuuhun ja supistamalla peräsuoltani,
tahdikkaasti. tahdittomasti ojennan oikean polven ja sirotan kanelisokeria jokaiseen
nurkkaan, josta olen sinut koskaan poiminut. sanon, tule peppe pesulle. tule peppe pisulle.
laulan take on me take me on I'll be gone ja vaihdan sinisen paitani oranssiin. hipaisen ensin
kattoa, sitten lattiaa ja sitten kattoa ja sitten lattiaa ja sitten kattoa ja sitten lattiaa ja sitten
käännän tyynyn viileämmän puolen valmiiksi ylöspäin,
lyön kantapäät yhteen ja kurtistan kulmani kokeakseni aivan kaiken.*

*vasta aamulla luovutan ja luovun, palaan pilaantuneeseen,
palaan arkeen, esittelen itseni, esitän itseäni ja näin estän maailman loputtoman
purkautumisen,*

*sinäkin puristuisit,
litteäksi ja latteaksi,
adios, tutti di frutti -
hyvä että lähdit.*

Jag rörde dig längs ytan på huden, nästan ifrån
Redan det kändes för mycket. Blodet på korståg
Jag kände dina hormoner rusa som jag sprang in på galna dagarna när jag var sju och ville
komma först fram till lösgodiset,
det fanns ingen tid tiden rann ut tiden förblev tiden var för evigt och vi stod där på bron du
och jag i mellanrummet utan tid på väg åt olika håll även om vi visste att det inte fanns något
annat håll att det inte fanns någon annan slutsats att det inte fanns någon annan ändpunkt
detta kunde ha blivit vår vändpunkt men vi visste båda två våra inre organ skrek efter varann
kom närmre kom mer kom fler gånger tills du är helt torr och kall.
Vi blev varmare och fuktigare det kom ingen torcka grönskan svällde, grönskan efter den
eviga natten grönskan efter klimatkrisen som vi genomskådat och återskapat grönskan kom
genom mig genom klippan det var något uråldrigt över de här timmarna de var inte
kapitaliserade händerna var inte industrialiserade de längtade och de tog mer mer mer så
grovt att jag blev mjuk och jag så mjukt att du stelnade och tillsammans var vi
oemotståndliga
I efterhand är det lätt känna fel. Jag förstår nu protestantismen och financekillen om det
känns så rätt kan det inte vara bra det kan inte vara produktivt det kanske var djävulen eller
nåt förjävligt du brände mig på bål du bränner mig i skrivande stund du är en utdöende art en
gubbe i moralen. Du vet allt men du förstår ingenting. Jag förstår allt men vet ingenting. Du
vågar inte släppa mig nära du tror att då kommer frestelsen jag vet att det är förälskelsen jag
klarar mig fint utan dig utan din beröring utan din bestörning men du kommer för evigt vara
förbunden till mig. Jag var det bästa som hänt dig. Du visste det då och jag vet det nu.